

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 939/19
30.07.2020. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Горана Савића, председника већа, судије Вере Тешић и судије Бранке Жерајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца ТЕЛЕКОМ СРБИЈА а.д. из Београда, улица Таковска број 2, против туженог МАТИСО д.о.о. Београд, улица Антифашистичке борбе број 63, ради дуга, вредност предмета спора 285.030,23 динара, одлучујући о жалбама туженог изјављеној против решења Привредног суда у Београду П 3458/18 од 08.01.2019. године и пресуде Привредног суда у Београду П 3458/18 од 17.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.07.2020. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована, па се **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Београду П 3458/18 од 08.01.2019. године.

II ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 3458/18 од 17.10.2018. године.

Образложење

Побијаним решењем није дозвољен предлог туженог за враћање у пређашње стање, због пропуштања рочишта за главну расправу заказаног за 17.10.2018. године.

Против побијаног решења, тужени је изјавио благовремену жалбу. Навео је да је сам себи издао налог за службено путовање, јер је једини запослен код туженог. Суд није обавестио пре путовања, јер је изненада отпутовао, по хитном захтеву иностраног партнера. Предложио је да се жалба усвоји и укине побијано решење.

Одговор на жалбу није поднет.

Побијаном пресудом у ставу I изреке укинута је решење о извршењу јавног извршитеља Бојана Костића из Земуна И.Ивк 902/17 од 18.10.2017. године, у целини. У ставу II изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 285.030,23 динара са законском затезном каматом на појединачне износе ближе опредељене у самом ставу, почев од доспелости, па до исплате. У ставу III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.301,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија првостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући ожалбено решење, у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог неоснована.

Првостепено решење је донето без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности.

У ожалбеном решењу од 08.01.2019.године, првостепени суд је навео да је предлог за враћање у пређашње стање неоснован, с обзиром да је тужени уз предлог за враћање у пређашње стање доставио Налог за службено путовање и Путни рачун, које је законски заступник туженог издао сам себи, па да исти не могу бити релевантан доказ у прилог чињеници да је законски заступник био оправдано спречен да присуствује рочишту пред судом. Осим тога, суд је мишљења да су туженом, који је организован као привредно друштво морале бити познате елементарне обавезе и поступање пред судом, односно чињенице да је био у обавези да обавести поступајући суд о евентуалној спречености доласка на рочиште, што тужени није учинио.

Одредбом члана 109. став 1 Закона о парничном поступку прописано је да ако странка пропусти рочиште или рок за предузимање неке радње у поступку и услед тога изгуби право на предузимање те радње, суд ће тој странци на њен предлог да дозволи да накнадно изврши ту радњу (враћање у пређашње стање) када постоје оправдани разлози за пропуштање.

Одлучујући о предлогу туженог за враћање у пређашње стање, првостепени суд је правилно стао на становиште да се ради о неоснованом предлогу за враћање у пређашње стање, с обзиром да тужени није доказао постојање оправданог разлога за пропуштање предметног рочишта.

Без утицаја су жалбени наводи туженог да је морао хитно да отпутује, те да није могао да приступи на рочиште. Тужени је уредно обавештен о времену и месту одржавања рочишта, те је могао да обавести суд благовремено да не може да приступи на рочиште и да тражи одлагање истог, између осталог и да пошаље телеграм суду, што није учинио, јер је као законски заступник туженог морао бити упознат како са својим правима, тако и обавезама према друштву.

Са наведеног, применом члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку одлучено је у као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца према туженом у укупном износу од 285.030,23 динара, на име неплаћених рачуна за електронске комуникационе услуге за период септембар 2016. године-април 2017. године.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, тужилац и тужени су били у пословном односу по основу уговора о коришћењу телефонског прикључка број 259506249 закљученог дана 05.02.2015. године, према којем се тужилац обавезао да туженом изврши прикључење телефонских уређаја, док се тужени обавезао да према важећем ценовнику тужиоца уредно и благовремено у року означеном на испостављеном рачуну плати уговорене услуге. Такође, парничне странке су биле у пословном односу и по основу претплатничког уговора на „Biznet“ услугу број 25-01-153408-000099, према којем се тужилац обавезао да туженом пружа услугу „Biznet“ јавне ГСМ дигиталне мобилне телефонске мреже Телеком Србија, док се тужени обавезао да уредно и благовремено плати уговорене услуге. Тужени се обавезао да у уговорном односу остане 24 месеца и као претплатник печатом потврдио да је упознат са Општим условима уговора о претплати на услугу „Biznet“ тужиоца, који су саставни део уговора. Тужени је користио услуге тужиоца без рекламација, а

месечна задужења у периоду од септембра 2016. године па до априла 2017. године није плаћао, на који начин је узроковао раскид наведеног уговора. Тужилац је последње испостављеним рачуном за месец април 2017. године фактурисао туженом укупан износ од 285.030,23 динара, на име месечне претплате за период од септембра 2016. године до априла 2017. године и уговорене накнаде штете услед једностраног раскида уговора пре истека рока од 24 месеца, који износ и представља предмет тужбеног захтева. Тужени је током поступка истакао приговор застарелости утуженог потраживања.

Оценом изведених доказа, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев основан. Наиме, тужени није спорио пријем утужених рачуна, нити да је услуге тужиоца користио и да исте није платио, па је суд применом одредби чланова 28., 124. и 142. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев тужиоца за износ од 285.030,23 динара. Тужиоцу је на наведени износ досуђена и камата, применом одредби чланова 277. и 324. Закона о облигационим односима. Одлучујући о приговору застарелости, суд је нашао да је исти неоснован, јер није протекао трогодишњи рок застарелости из члана 374. Закона о облигационим односима, који се има применити у датом случају.

Одлука првостепеног суда је правилна.

Код утврђених чињеница да су тужилац и тужени били у пословном односу по основу претплатничког уговора на „Biznet“ услугу, да је тужилац туженом пружао услуге „Biznet“ јавне ГСМ дигиталне мобилне телефонске мреже Телеком Србија, да тужени није платио тужиоцу накнаду за извршену услугу за период септембар 2016. године-април 2017. године, услед чега је дошло до раскида уговора међу странкама, правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да плати тужиоцу износ од 285.030,23 динара. Наведени износ обухвата неисплаћене месечне претплате, као и уговорену накнаду штете због превременог раскида уговора како првостепени суд правилно утврђује. Правилна је и одлука суда, којом је тужиоцу досуђена законска затезна камата на наведени износ, у смислу члана 277. Закона о облигационим односима. Такође, првостепени суд је правилно ценио и истакнути приговор застарелости потраживања и закључио да од дана доспелости утужених рачуна па до дана подношења тужбе није протекао рок од три године из члана 374. Закона о облигационим односима.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је иста донета у складу са члановима 153, 154. и 163 Закона о парничном поступку.

Имајући у виду све изнето, Привредни апелациони суд је применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу другом изреке пресуде.

ВТ/ЈС/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Горан Савић с.р.

За тачност отправка